

Em Là Ngoại Lệ

Contents

Em Là Ngoại Lệ	1
1. Chương 1	1
2. Chương 2	2
3. Chương 3	3
4. Chương 4	4
5. Chương 5	6
6. Chương 6	7
7. Chương 7	8
8. Chương 8	9
9. Chương 9: Chương 9 (1)	11
10. Chương 10	12

Em Là Ngoại Lệ

Giới thiệu

Những ngày đi học còn tung tăng vô ưu vô lo những ngày tháng đó ta đã có bao mối tình thơ mộng,

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-ngoai-le>

1. Chương 1

“Ảnh Tử, chiều mai lớp mình hẹn nhau đi chơi, cậu đi không?”

Tôi thoáng hồi hộp rồi cố hỏi với giọng điệu bình thản: “Định chơi trò gì à? Có bao nhiêu người đi?”

Ở đầu dãy bên kia, Tiểu Trư cười nói: “Còn chơi gì khác ngoài đi ăn và hát karaoke? Mấy bạn học cũ cũng đi đấy. Cả những bạn năm rồi không gặp cũng đi luôn. Rốt cuộc cậu đi hay không?”

“Để tớ xem đã, gần đây tớ hơi bận.” Tôi cười, “Vây nhé, bái bai!”

Sau khi cúp máy, ngón tay tôi vuốt ve đường cong kim loại trên điện thoại. Tôi hít sâu một hơi, tôi đã tốt nghiệp được một năm rồi sao?

Buổi tối, sau khi đi ăn cùng Cảnh Dương, anh lái xe đưa tôi về nhà .

Đứng dưới lầu, anh nhẹ nhàng ôm tôi, giọng nói anh tràn ngập yêu chiều: “Ảnh Ảnh, ngày mai là thứ bảy, em muốn đi leo núi không?”

“Ngày mai em đi gặp bạn cũ. Để tuần sau nhé anh!” Tôi mỉm cười.

Anh nhìn tôi, môi anh mấp máy nhưng lại không nói gì. Anh chỉ dịu dàng xoa đầu tôi và nói khẽ: “Ngày mai về nhớ gọi điện cho anh.” .

Tôi mở laptop rồi làm việc đến tận bốn giờ sáng mới hoàn thành bản kế hoạch phải nộp vào sáng chủ nhật .

Tôi làm vậy chỉ vì muốn tham gia buổi gặp mặt của bạn bè thời đại học thôi sao? Tôi miễn cưỡng thả người lên giường rồi ngủ thiếp đi.

Khi tôi tỉnh dậy đã là mười một giờ, tôi chăm chú nhìn vào cô gái tóc dài gầy gò trong gương. Cô gái có một đôi lông mày đẹp đẽ, đôi môi đỏ tươi, trang điểm nhẹ nhàng, trông trẻ trung nhưng cũng không kém sự trưởng thành.

Nhưng cho dù thế nào, tôi cũng không thể quay lại quãng thời gian là một sinh viên đại học nữa rồi.

Tôi cảm thấy đau xót, trong lòng lại nổi lên một sự chờ mong khó dè nén. Một năm rồi, không biết lần này tôi có được gặp anh không?

Hứa Mạc Thành...

2. Chương 2

Tôi bước vào quán ăn đã hẹn trước. Đa số các bạn học mà một năm rồi không gặp đều khen tôi chín chắn và xinh đẹp hơn rất nhiều. Tôi không nói gì, chỉ mỉm cười đáp lại. Trong phút giây lơ đãng, tim tôi bỗng đập mạnh... Tôi thấy anh đang ngồi ở một góc sofa, bên dưới đôi mày kiếm là đôi mắt đen lầy ẩn hiện ý cười ôn hòa. Có điều về mặt này của anh chỉ dành khi nói chuyện với bạn thân. Anh không nhìn tôi nhưng tôi biết anh thấy tôi đi vào đây.

Tôi thở phào nhẹ nhõm vì bên cạnh anh không có phụ nữ. Anh không dẫn cô ấy đến đây! Tích tắc ngắn ngủi, niềm vui và hoang mang dâng trào trong lòng tôi.

Anh vẫn như trước đây. Ngay cả cách ăn mặc cũng giống hệt hai năm trước. Anh vận áo thun xanh nhạt với quần bò bạc màu trẻ trung và nhã nhặn.

Tôi chưa xót, thậm chí mừng chính mình: Dương Ảnh, rốt cục mày đang nghĩ gì vậy? Mày đã có bạn trai! Anh ấy cũng có bạn gái rồi! Hai người hoàn toàn không có khả năng!

Nhưng sự chờ mong, vui mừng và đau khổ vẫn rõ ràng và sâu đậm như mỗi lần tôi hồi tưởng lại chuyện cũ suốt hai năm qua.

“Ảnh Tử!” Tiểu Trư đang ngồi thì phát hiện ra tôi. Cô nàng duyên dáng bước lại chỗ tôi, vừa cười vừa nói, “Tớ cứ tưởng cậu bạn không đến được! Tới đây nào, để tớ hôn một cái!” Nói xong, đôi môi đỏ búng của cô nàng hôn một cái chụt lên mặt tôi!

Tiểu Trư từng nằm ở giường trên trong kí túc xá, là bạn thân của tôi. Hành động hào phóng kiểu này của cô nàng xảy ra như cơm bữa, nhưng nó vẫn khiến các bạn khác bật cười nhìn chúng tôi chăm chú. Tôi nặn ra nụ cười gượng gạo. Tiểu Trư lại kéo tôi ngồi xuống. Tôi mơ hồ cảm thấy có một ánh mắt nóng rực đang nhìn tôi chăm chú. Tôi ngồi vào chỗ của mình, lén đưa mắt nhìn sang anh, tôi thấy anh vẫn bình thản trò chuyện với bạn bè.

Tôi chợt nhớ trước đây, Tiểu Trư nói làn da của tôi rất đẹp. Vì vậy cô nàng hay đùa cợt và đòi hôn tôi, nhưng lần nào anh cũng nổi giận dùng dùng kéo tôi ra sau, không cho Tiểu Trư hôn. Tuy mỗi lần Tiểu Trư đều kháng nghị nhưng tôi rất thích sự chiếm hữu đáng yêu của anh...

Tôi không kìm được ngẩng đầu nhìn gương mặt nghiêng góc cạnh của anh. Ánh mắt lúc anh nói chuyện với người khác dịu dàng, phảng phất như nói chuyện gì đó rất vui... Tôi ép mình không chế cảm xúc. Dương Ảnh, không được nghĩ ngợi lung tung nữa!

Người này từng bị mày vút bỏ trước đây, từng bị mày tổn thương. Anh đã tìm được một cô gái xinh xắn dịu dàng yêu đương suốt hai năm qua.

Cả đời này, anh sẽ không yêu mày nữa, không thuộc về mày nữa...

3. Chương 3

Tôi vốc nước lên mặt mình, lớp phấn son trôi đi để lại một cô gái có khuôn mặt sáng, hai gò má đỏ bừng, ánh mắt mơ màng say hiện ra trong gương.

Tôi đẩy cửa nhà vệ sinh bước ra ngoài. Tôi nhắm mắt rồi mở mắt để nén cảm giác say rượu và tâm trạng tồi tệ, nhưng trong mắt tôi lại ẩn hiện ánh lệ. Tôi chợt nhìn thấy một bóng người cao ngất đứng chắn ở lối đi nhỏ.

Người đó đứng dựa lưng vào vách tường, trên tay kẹp một điếu thuốc, vẻ mặt người đó vừa cô đơn vừa bị thương. Người đó đưa mắt nhìn tôi chăm chăm.

Xung quanh tôi mọi thứ đều lặng phắc. Hết thấy mọi âm thanh ồn ào đều biến mất, đến cả ánh đèn cũng mờ nhạt đi. Tôi chỉ còn thấy bóng dáng cô đơn của anh ở trước mắt tôi. Tôi cảm thấy khoảnh khắc này như trở thành vĩnh hằng...

Anh bắt đầu hút thuốc từ khi nào? Lòng tôi bỗng quặn đau. Bạn gái anh không quan tâm anh sao? Chính tôi còn không cho Cảnh Dương hút thuốc cơ mà.

Tôi chậm rãi bước lại chỗ anh. Anh nhìn tôi chăm chú, đôi mắt đen ngòm của anh cũng hừng hực men say. Tôi biết anh không uống được rượu. Tửu lượng của anh không tốt hơn tôi là mấy... Tôi nhớ đêm giáng sinh của năm hai đại học, tôi và anh cùng nhau đi ăn lẩu. Sau đó cả hai chúng tôi đều say túy lúy. May mắn có mấy người bạn cùng phòng đưa chúng tôi về. Kể từ lần đó, đôi tình nhân khoa vật lý càng nổi tiếng, bởi vì chúng tôi say ngay ly đầu tiên...

“Anh... với bạn gái anh khỏe không?” Tôi nghĩ mình say thật rồi. Bạn gái cũ lại đi hỏi thăm bạn gái mới thì khác nào đang cố tình dò hỏi anh...

Anh mở mắt, ném tàn thuốc vào thùng rác, giọng nói trầm ấm êm tai của anh vang lên, “Vẫn vậy.” Anh bàng quan nhìn tôi, “Còn bạn em?”

“Bạn em tạm tạm.” Anh muốn hỏi về Cảnh Dương? Anh biết Cảnh Dương! Nếu người như anh còn biết, vậy hẳn mọi người đều biết Cảnh Dương.

Ánh mắt anh ảm đạm, anh không nói thêm câu nào với tôi.

“Em về chỗ trước đây!” Tôi cúi gầm đầu, bước nhanh qua người anh.

Lần này, anh không cản tôi. Anh lại châm thêm một điếu thuốc khác.

“Anh hút ít thôi.” Tôi xoay người nói nhỏ với anh.

Anh ngậy ra vài giây, vẻ mặt anh phức tạp vừa như châm chọc vừa như tự giễu chính mình, “Việc này không liên quan đến em, đúng không?”

Lời nói của anh làm tôi tổn thương nhưng nó hoàn toàn hợp lý. Tôi nhếch miệng cười, “Ừ.”

Tôi cup mi, cố gắng kiềm chế nước mắt. Tôi ngoảnh người đi về phòng với một nụ cười cay đắng.

Dương Ảnh, mày đã biết mọi việc sẽ thế này! Mày còn chờ mong điều gì? Chờ anh đứng chắn trước mặt mày giống một năm trước? Hay chờ anh khóc với mày giống một năm trước?

4. Chương 4

“Ảnh Ảnh, năm ngoái cậu đột nhiên bỏ nghiên cứu để đi làm khiến mọi người rất bất ngờ. Nhưng xem ra công việc hiện tại của cậu rất khá!” Bạn học đứng cạnh mời tôi uống một ly.

“Ha ha...” Tôi nốc cạn ly rượu, “Mình cũng làm công ăn lương thôi mà...”

Năm ngoái? Vì lý do gì tôi lại đưa ra quyết định ảnh hưởng đến cả đời tôi? Tôi từ bỏ nghiên cứu, cạnh tranh giành việc làm. Thậm chí mặc kệ gia đình phản đối, bạn học khuyên can, tôi cũng phải đi làm cho bằng được.

Vì sao tôi làm vậy?

Vào buổi tối của ngày tốt nghiệp, anh ngang ngược giữ tôi trong hành lang, hai tay anh ghì vai tôi, còn mắt anh đỏ hoe, anh hỏi tôi, “Tại sao? Tại sao em bỏ nghiên cứu? Tại sao em đột ngột đi tìm việc làm?”

“Rõ ràng em nói phải nghiên cứu cho xong, tại sao lại thay đổi đột ngột như vậy?” Gương mặt điển trai của anh ẩn hiện ý cười đau thương, “Em muốn rời khỏi trường đến thế ư?”

Nhất định anh không biết dáng vẻ của anh khi đó chật vật như thế nào. Nhất định anh cũng không biết đôi mắt đỏ ngầu và gương mặt đau buồn hồi ấy của anh luôn ám ảnh tôi suốt bao năm qua.

Tôi không thể yêu anh nhưng lại không quên được anh.

“Em muốn thôi học!” Tôi nở nụ cười thoải mái, bức tường bằng kính phía sau anh phản chiếu gương mặt của tôi. Tôi cười tươi đến nỗi mắt tôi cũng cong lên, “Học nữa thì được gì? Thà như vậy, em đi kiếm tiền sớm sẽ tốt hơn!”

Ánh mắt anh ngơ ngác khó tin vẻ như bị lừa dối, gương mặt anh trở nên lạnh nhạt. Anh xô tôi ra, đi xa dần tầm mắt của tôi.

Mới đó mà đã một năm trôi qua.

Mạc Thành, anh muốn em phải nói thế nào? Em thôi học vì em không chịu nổi việc em như bị trúng độc, cứ đi quanh quẩn mỗi một con đường chúng ta từng ghé qua; vì em không chịu nổi em muốn gặp anh, nhưng lại sợ trông thấy anh đi xe máy chở cô ấy đằng sau... bởi rằng chỗ ngồi đó đã từng là của một mình em; vì em không chịu nổi cảnh sau khi bảo vệ thành công nghiên cứu, em phải làm việc chung phòng thí nghiệm với anh, tỏ vẻ vô tâm khi đối diện với anh nhưng trong lòng lại có vô số chờ mong mà em không cách nào thực hiện được...

Tôi biết mọi lỗi lầm đều do tôi gây ra, vì thế tôi không thể sống thanh thản!

“Mạc Thành, nghe nói cậu sắp xuất ngoại? Bao giờ đi thế?” Giọng nói của bạn học nam bên cạnh vang lên kéo tôi quay về hiện thực. Tay cầm đĩa của tôi phát run, tôi gấp miếng quế bỏ vào miệng nhai nhóp nhép.

“Ừ, nhưng mình vẫn đang suy nghĩ.” Mạc Thành nói rất nhỏ, phảng phất như cơ hội được cử đi học ở Massachusetts chẳng có ý nghĩa gì với anh.

“Cũng phải thôi! Vợ cậu ở đây nên cậu phải suy nghĩ kĩ lưỡng!” Anh chàng kia cười nói, mời mọi người cùng ly.

Mạc Thành mỉm cười rồi anh nhấp một ngụm rượu.

Tôi nuốt cả quế và rượu vào bụng. Không ai để ý tới cảm xúc của tôi, dù mọi người đều biết tôi và anh từng yêu nhau. Nhưng liệu có người trong cuộc nào sau hai năm gặp lại vẫn chú ý tới đối phương hay chưa quên được người cũ không?

Không ai để ý tới, ngay cả anh cũng vậy. “Vợ” của anh, cô gái tên Triệu Tịnh Tịnh khiến anh không nở rời xa đến thế ư?

Màn đêm buông xuống.

Mọi người bước ra khỏi khách sạn trong cơn gió lạnh buốt.

Lúc này, điện thoại của anh đột nhiên đổ chuông. Anh rút ra nghe, mọi người cũng bị thu hút theo: “Tịnh Tịnh? Ủ, anh vừa ăn xong. Em đến muộn thế này ư? Em đang ở đâu?” Anh ngẩng đầu nhìn về con đường đối diện, “Anh nhìn thấy em rồi, để anh sang với em.”

Ở con đường đối diện, một cô gái mảnh khảnh đang đứng trong gió đêm. Tôi bỗng nhiên lúng túng, một nỗi sợ hãi bất giác bủa vây tôi.

Tôi sợ chứng kiến anh và cô ấy thân mật.

Các bạn học có mặt bắt đầu xì xào bàn tán. Họ kêu anh dẫn bà xã đi uống rượu cùng mọi người. Và vẫn không ai chú ý tới sự khác thường của tôi.

Đó là lẽ đương nhiên! Tôi và anh đã là quá khứ của nhau nhưng vì tôi không thể quên nên mới coi mình là nhân vật chính. Có điều, trong mắt người khác, trong mắt anh, nhân vật chính đã không còn là tôi.

Tôi bước chậm lại, từ lúc đi trước hai mươi mấy người, tôi dần bị tụt lại sau cùng.

Điện thoại của tôi bỗng vang lên tiếng nhạc quen thuộc. Tôi nghe máy.

“Alô, Ảnh Ảnh, muộn rồi em về nhà chưa?”

“Em còn một buổi tụ tập nho nhỏ nữa.”

“Anh biết là em ham chơi lắm mà.” Ở đầu dây bên kia, Cảnh Dương cười bí ẩn, “Anh cho em một bất ngờ. Em quay lại nhìn phía sau mình đi.”

Tôi ngạc nhiên quay đầu, một chiếc xe màu trắng quen thuộc đang đậu ở ven đường. Cảnh Dương mở cửa, bước xuống xe: “Tối nay, anh cũng đến đây gặp khách, nhân tiện anh đến đón em về luôn.”

Tôi thấy hơi cảm động. Cảnh Dương rất bận rộn nhưng dù muộn thế nào, chỉ cần tôi yêu cầu anh đều sẽ đến đón tôi đi làm, rước tôi tan tầm.

Có người bỗng huýt sáo gọi tôi, “Ảnh Tử! Cuối cùng cũng cho bọn mình gặp bạn trai cậu rồi!” Đó là giọng nói của Tiểu Trư.

Tất cả bạn học đều cười ồ lên, kêu tôi giới thiệu Cảnh Dương cho họ. Tôi bỗng nhiên buồn bã quay đầu, vì cách đó không xa, Mạc Thành đang đứng nhìn sang bên đây. Mà bên cạnh anh là Triệu Tịnh Tịnh... cô ấy đang dựa vào người anh.

“Ảnh Ảnh, em không định giới thiệu anh à?” Cảnh Dương mỉm cười lại gần tôi, anh kéo tay tôi. Các bạn học đứng quanh cười thân thiện.

Tôi để mặc Cảnh Dương nắm tay tôi. Cảm giác tôi từng mặc nhận trước đây ủa về trong lòng tôi... Hai năm trước khi tôi và Mạc Thành chia tay, không phải chúng tôi chưa từng đi chơi với bạn bè. Nhưng có lẽ chúng tôi đều ngầm hiểu ý nhau, có lẽ... không muốn để đối phương đau khổ nên cả tôi và anh đều chưa từng dẫn bạn trai hay bạn gái xuất hiện trước mặt nhau... dẫu đôi bên đều biết đối phương đã có người khác.

Nhưng quy ước ngầm này, chút mong muốn nhỏ nhoi này lại tan vỡ như thế này ư?

Nó tan vỡ thật rồi!

Trước khi ngồi lên xe Cảnh Dương rời đi, tôi nghe thấy một thanh âm lạnh lùng thân quen vang lên: “Đi nào! Chúng ta cùng đi uống rượu tiếp, mình mời!” Giọng nói của anh kiên quyết như đang muốn cắt đứt quan hệ với tôi.

Tôi đã rơi nước mắt khi ngồi trên xe Cảnh Dương.
Anh sẽ không bao giờ nhìn mây nữa đâu, Dương Ảnh!

5. Chương 5

Lại một năm nữa trôi qua, giờ tôi đã là trưởng phòng. Tốc độ thăng tiến quá nhanh khiến tôi không cần phải thức đêm tăng ca nữa. Có thể nói, tôi đã có đầy đủ cả thời gian và tiền bạc.

Nhưng tôi lại chưa từng tham gia họp lớp. Chỉ thỉnh thoảng có Tiểu Trư gọi điện tới oán trách tôi bạc bẽo, trọng sắc khinh bạn.

Hôm nay là sinh nhật Cảnh Dương .

Một năm lại trôi qua, chúng tôi đã bên nhau được hai năm rưỡi, nhưng tình yêu của chúng tôi vẫn không tiến triển thêm chút nào.

Dưới ánh nến sáng ngời, khuôn mặt khôi ngô tuấn tú của Cảnh Dương ngồi cạnh tôi đây thu hút vô số ánh mắt trong phòng ăn. Mỗi cử động của anh đều bộc lộ sự quyến rũ của một người đàn ông trưởng thành.

“Dương Ảnh! Em đã suy nghĩ kỹ chưa?” Ánh mắt anh tràn ngập sự dịu dàng, “Đừng để anh phải đợi thêm nữa, anh rất muốn lấy em về. Anh đã suy nghĩ suốt hai năm rồi.” .

Cơ thể tôi khẽ dao động, tôi biết suy nghĩ và tâm tư của anh.

Anh cũng biết rằng, anh mãi mãi không thể chiếm được lòng tôi.

“Có phải hơi sớm không? Em mới hai mươi lăm tuổi. . .” .

“Anh không thể chờ đợi được nữa.” Cảnh Dương quay đầu đi, đôi mắt hẹp dài bình tĩnh nhìn vào khoảng không, “Anh thực sự rất muốn, muốn đến phát điên lên, muốn em chỉ thuộc về anh...”

“Em yêu anh, Cảnh Dương. Nhưng em không muốn sớm như vậy...”

“Hãy quên anh ta đi, được không em?” Cảnh Dương quay đầu lại nhìn tôi, ánh mắt khoan dung khiến cho người ta phải đau lòng, “Em có biết không, anh rất muốn em thuộc về anh. Chẳng lẽ em không hiểu được lòng anh sao?” .

Chẳng lẽ tôi không hiểu được lòng anh sao? .

Nước mắt tôi lã chã rơi xuống: “Cảnh Dương, em đồng ý với anh, em nhất định sẽ làm một người vợ tốt” .

Đêm đó, tôi cuộn tròn trong lòng Cảnh Dương ngủ. Có điều, tôi đã mơ một giấc mơ vô cùng nặng nề.

Trong giấc mộng, tôi trở lại sân trường của năm năm trước. Ngày ngày tôi đều dậy sớm để chạy đến xem anh chơi bóng rổ ở sân bóng rổ ấy rồi chiếm luôn chỗ chơi của anh để anh buộc phải chơi bóng rổ với tôi.

Trong giấc mộng, gương mặt khôi ngô của anh càng thêm rõ ràng. Có điều, nụ cười mơ hồ đó không che giấu được tình yêu thương, sự theo đuổi vụng về với tôi.

Trong giấc mộng, anh nổi giận dùng dùng kéo tôi ra khỏi đám con trai, ngang ngược nói: “Em đừng đùa với anh hay đòi rời đi. . . Sau này em chỉ được chơi bóng rổ với mình anh thôi!”

Trong giấc mộng, anh đứng phía sau tôi, nhìn tôi rời đi. Tôi nghe thấy anh gần từng tiếng: “Dương Ảnh, chẳng lẽ em không hiểu được lòng anh sao? Lẽ nào em lại tàn nhẫn, tàn nhẫn đến mức tự hủy hoại bản thân mình để có thể rời khỏi anh hay sao?” .

Tôi đã thực sự hủy hoại chính mình. Vào mùa hè năm thứ ba, khi tôi về nhà, tôi đã có con với người khác.

Người đàn ông đó là anh ruột của Hứa Mạc Thành. Có điều Mạc Thành lại không biết và mãi mãi không biết được, anh trai của anh đã đè lên tôi trong con ngõ nhỏ tối tăm đó như thế nào, xé nát quần áo của tôi như thế nào, tiến vào cơ thể tôi như thế nào.

Sau khi Mạc Thành đưa tôi đến cửa ngõ và rời đi, người anh trai thần kinh không ổn định của anh đã kéo tôi đi ngay khi tôi chỉ còn cách cửa nhà ba mét...

Khi cơ thể tôi có dấu hiệu, tôi lừa anh để đến bệnh viện, và bước ra khỏi cửa khoa phụ sản, tôi chỉ nhìn thấy anh chạy tới vì lo lắng cho tôi, sắc mặt anh tái nhợt và đôi mắt đầy vẻ phẫn nộ.

“Đó là một người đàn ông khác, tôi đã quyết định phải nắm chắc anh ta rồi.” Tôi không thể nói, không thể nói cho anh biết, người đó là người mà anh đã từng nói với tôi rằng anh yêu thương nhất, là người anh trai từ nhỏ đã có vấn đề về thần kinh. Là người đàn ông dịu dàng mà gốc gác tôi đã từng gặp ở nhà anh.

Một tháng sau, bên cạnh Mạc Thành là bạn gái hiện tại của anh – Triệu Tịnh Tịnh, một cô gái từng theo đuổi anh rất lâu, rất xứng đôi với anh. Một cô gái vẫn luôn chờ đợi...

6. Chương 6

Cảnh Dương muốn đính hôn trước, tất nhiên là tôi đồng ý. Thật may mắn vì anh là người luôn suy tính kỹ càng. Anh có nhiều bạn bè, lại được ba mẹ quan tâm rất ráo nên một tuần trước lễ đính hôn, mọi việc đã được anh sắp xếp sẵn sàng. Thứ duy nhất tôi phải thực hiện chỉ là ổn định lại tinh thần, suy ngẫm làm sao để trở thành một người vợ tốt.

Tôi tựa người vào cửa sổ trong căn nhà mới mà Cảnh Dương vừa sửa, để mặc cơn gió lạnh buốt thổi vào mình...

Tôi luôn có cảm giác bài xích, bài xích cuộc hôn nhân này. Tôi tựa hồ sợ hôn nhân sẽ cắt đứt hoàn toàn một khả năng nào đó... dẫu tôi biết khả năng này là vô vọng.

Tôi luôn tự an ủi mình, có lẽ do mối tình đó đột nhiên chấm dứt nên tôi không cam lòng. Cảnh Dương không hề thua kém Mạc Thành. Nghĩ đến việc mọi người gọi mình là bà Hà, tôi vừa bất an vừa vui mừng. Hà Cảnh Dương, mới là chồng, là bạn đời của tôi.

Còn những lời thề non hẹn biển thời đại học năm xưa chỉ là bọt biển mà thôi.

Chuông điện thoại trong nhà vang lên. Tôi nghĩ Cảnh Dương sắp tan tầm về nhà nên gọi báo tôi biết. Tôi nhận điện thoại, nói dịu dàng: “Alô. Chồng à...”

Đầu dây bên kia im lặng, chốc lát sau một giọng nói quen thuộc vang lên: “Ảnh Tử, tớ đây.”

Giọng Tiểu Trư nghe hơi cứng nhắc, lẽ nào cậu ấy không chấp nhận được việc tôi sắp kết hôn?

Tôi đỏ mặt, tôi cứ tưởng người gọi là Cảnh Dương. Nhưng đúng là mấy ngày trước tôi đã nhắn tin số điện thoại nhà mới cho Tiểu Trư. Tôi sực nhớ mình đã xin nghỉ làm ở nhà mấy ngày nay, điện thoại hết pin tôi lại lười đi sạc... dù gì đi nữa Cảnh Dương cũng luôn có cách tìm được tôi. Hóa ra là vậy nên Tiểu Trư mới gọi vào điện thoại nhà.

“Tiểu trư, hi hi! Có chuyện gì thế?” .

“Tớ có chuyện muốn báo cậu biết...” Giọng Tiểu Trư hơi chần chừ, “Hứa Mạc Thành, cậu ấy... có chuyện rồi...”

Hai đầu dây điện thoại đều lặng phắc.

“Tiểu Trư, cậu lặp lại lần nữa đi.” Tôi hít sâu một hơi.

“Hứa Mạc Thành bị đụng xe, hôn mê suốt hai ngày qua. Người tài xế đụng trúng cậu ấy đã đã chết. Nhưng nhà cậu ấy rất nghèo, lại chưa qua được giai đoạn nguy hiểm nên trường đang kêu gọi quyên góp tiền giúp cậu ấy.” Tiểu Trư ướm lời, “Cậu có định tới thăm cậu ấy không?”

Tất cả lý trí của tôi đều sụp đổ. Tôi ném điện thoại, mặc áo vào rồi vội vàng lấy sổ tiết kiệm, mở cửa chạy nhào ra ngoài.

7. Chương 7

Tôi đã đứng trước cửa phòng bệnh cùng Tiểu Trư nhưng lại không đủ can đảm đẩy cửa vào trong...

Bởi vì khi bước vào, tôi sẽ phải đối mặt với bạn gái, cha mẹ thân yêu và người anh trai suy tàn của anh.

Tiểu Trư nhìn tôi, đau lòng lên tiếng: “Tại sao các cậu phải làm khổ nhau đến vậy? Vô duyên vô cớ chia tay. Sau khi chia tay, mọi người lại nhìn thấy hai cậu không ngừng giằng co nhau. Chỉ tích tắc mà cả hai cậu đều có bạn trai và bạn gái mới. Hai cậu luôn tự đẩy mình ra xa đối phương...”

“Tôi không có. . .”

“Cậu nghĩ rằng tôi và mọi người không biết sao? Cậu cho rằng không ai biết ư?” Nước mắt Tiểu Trư chảy xuống, cô nói khẽ, “Ánh mắt hai cậu nhìn nhau khiến mọi người rất đau lòng! Có ai không nhìn thấy điều đó? Nhưng chẳng phải mọi chuyện đã qua hết rồi sao? Tại sao hai cậu không làm lại từ đầu? Bạn trai mới của cậu rất tốt, vậy tại sao cậu không vui vẻ?”

Tại sao? Tại sao tôi không vui vẻ?

Tiểu Trư cậu biết không, có vài người không thể trở thành quá khứ. Bởi vì mình không nỡ xem anh ấy là quá khứ!

Ngay lúc tôi cố lấy dũng khí đẩy cửa bước vào, tôi lại nghe thấy giọng nói nắc nhen của một cô gái truyền ra bên ngoài: “Anh không thể quên cô ấy được sao? Từ ngày anh nghe cô ấy đính hôn, cả tháng qua anh không hề dòm ngó tới em. Bây giờ anh lại để mình xảy ra chuyện. May là anh vẫn sống sót, không thôi... anh kêu cô chú phải sống thế nào?”

Đầu óc tôi nổ tung, từng chữ từng chữ như kim châm đâm tôi rỉ máu...

Dương Ảnh, mày không nên đến, vì một khi đã đến, mày sẽ không trở về được nữa.

Con người thống khổ là vì biết rõ đó là đầm lầy vô vọng nhưng vẫn tình nguyện rơi vào.

Tôi nghe thấy âm thanh trầm thấp quen thuộc của Mạc Thành vang lên trong phòng. Dấu giọng anh khản đặc nhưng vẫn khiến tôi mừng như điên. Anh tỉnh rồi ư? Anh thoát khỏi nguy hiểm rồi ư? Tôi không thể kìm chế nổi nữa, tôi đẩy cửa bước vào.

“Mạc... Hứa Mạc Thành, bọn tôi tới thăm cậu!” Tiểu Trư cười vờ như vui vẻ, “Tốt quá! Hôm kia tôi còn thấy cậu hôn mê, hôm nay cậu đã tỉnh rồi!” .

Tôi đặt thuốc bổ và hoa quả lên đầu giường. Cha mẹ Mạc Thành không ở đây. Triệu Tịnh Tịnh lạnh lùng nhìn tôi, “Cô tới đây làm gì?” .

“Tôi muốn giúp một ít... tiền phẫu thuật...” Tôi nói lí nhí.

“Chúng tôi không cần tiền của cô!” Triệu Tịnh Tịnh kiên quyết đáp. Tôi nhìn anh tiều tụy nằm trên giường. Người anh quần đầy băng, mặt anh bầm tím, đầu anh cũng băng kín. Trái tim tôi co rút đau đớn. Tôi bắt chập tất cả, lớn tiếng nói với anh, “Anh đừng từ chối em. Em... chỉ muốn giúp anh.”

Hứa Mạc Thành ra hiệu Triệu Tịnh Tịnh tới gần mình, anh nắm tay cô ấy, chậm rãi nói với tôi: “Em đi đi. Tôi không cần đồng nào từ em.”

Tôi siết chặt hai tay. Đúng là chướng mắt! Lúc này đầu tóc tôi rối bù, tôi vẫn mặc nguyên áo ngủ, thần sắc tôi mệt mỏi chạy ào tới đây. Nhưng đến cuối cùng tôi cũng chỉ là người ngoài cuộc...

“Hứa Mạc Thành, cậu không thể tha...” Tiểu Trư không kìm được muốn giải thích, nhưng tôi đã kịp lôi cậu ấy xềnh xệch ra ngoài...

8. Chương 8

Biên tập : Muathienkieu

Chỉnh sửa : Not yet

“Tiểu Trư! Cậu đưa sổ tiết kiệm này cho cha mẹ anh ấy giúp tớ nhé, cứ nói là bạn bè quyên góp.” Tôi đưa sổ tiết kiệm cho Tiểu Trư, thấy cô ấy chưa xốt cười: “Các cậu việc gì phải như thế?” .

Nhưng tôi không hề chú ý đến Tiểu Trư nữa, tôi bình tĩnh nhìn về phía trước và hãy đoán xem tôi nhìn thấy ai kia?

Chính tên ác quỷ kia, gã đàn ông vừa đáng thương vừa đáng giận kia, anh ta đang đứng trước mặt tôi.

Còn phía sau anh ta là cha mẹ của anh ta. Mái tóc họ đã trắng xóa, ánh mắt đầy mệt mỏi, họ dường như không hề chú ý tới tôi.

Tôi không thể ngờ tới mình sẽ gặp lại anh ta, gương mặt vừa dịu dàng lại vừa ngốc nghếch như năm xưa.

Tôi cúi đầu, kéo Tiểu Trư đi, muốn rời khỏi chỗ này.

Bỗng nhiên, có một lực mạnh mẽ kéo tôi lại, ngay sau đó, tôi bị một cơ thể nóng rực ôm vào lòng, chiếc lưỡi ẩm ướt liếm lên mặt tôi: “Bảo bối. . . Bảo bối. . .” .

Toàn thân tôi nháy mắt trở nên lạnh như băng, máu trong cơ thể tôi dường như đông cứng lại. Tôi theo bản năng đẩy cơ thể kia ra, nhưng lại bị ôm càng chặt hơn. Bên tai tôi chợt vang lên tiếng gọi kinh hãi của Tiểu Trư và cha mẹ Mạc Thành .

“Ảnh Tử!” .

“Trường Chí! Con làm gì thế? Mau buông ra!” .

Hứa Trường Chí, ác mộng của tôi.

“Không! ! !” Tôi bị cơ thể cao lớn của anh ta vây chặt trong ngực, thấy được anh ta đang run rẩy mạnh mẽ, hai mắt anh ta đỏ như lửa, gần như là điên cuồng, “Bảo bối. . . Bảo bối. . .” .

Hai mắt tôi dần nhắm lại. Tôi mơ hồ nhìn thấy ở phía sau anh ta là cha mẹ của anh ta và Tiểu Trư đều đang ra sức kéo anh ta ra nhưng do anh ta quá cao lớn lại quá mạnh mẽ nên bọn họ không tài nào kéo được! ’

“Xoạt –” Quần áo của tôi chợt bị xé rách. Toàn bộ bề vai tôi bị lộ ra, ngay cả khuôn ngực cũng lộ ra hơn một nửa .

“Đừng!” Đôi mắt của anh ta càng thêm lửa nóng, lẩm bẩm nói, “Lại một lần nữa! Lại một lần nữa!” Anh ta vươn tay tới, định kéo quần của tôi!

“Tránh ra.. Tránh ra!” Tay của tôi bị anh ta nắm đến sưng đỏ. Vào đêm ấy, cái đêm hôm ấy, đèn đường u ám với đồng rác dơ bẩn, hơi thở nặng nề và thân thể nóng rực đó giống như một cơn ác mộng vô tận!

Chân tay tôi bỗng nhiên cứng ngắc, kí ức cũng như nghẹn lại trong cổ tôi khiến tôi nghẹn ngào, khiến tôi không thể nhúc nhích, cũng không thể hít thở.. Tôi không cự quậy nữa mà cứ mặc cho anh ta chạm vào cơ thể tôi!

“Buông cô ấy ra!” Tôi nghe thấy tiếng kêu tức giận của Tiểu Trư. Tôi chợt hoàn hồn! Không thể! Không thể! Mạc Thành đang nằm ở trong phòng bên cạnh! Không thể cho anh biết được.. Tôi cắn mạnh vào tay Trường Chí. Tuy anh ta đau nhưng vẫn không buông tôi ra, mà lại ôm tôi vào ngực, muốn đi về phía đằng kia!

“Đáng chết! Trường Chí! Buông tay!” Cha mẹ anh ta kinh hoảng nhìn chúng tôi, tiến tới kéo tay Trường Chí lại, nhưng họ không thể khống chế được anh ta. Tiểu Trư cũng chạy đến, đánh lung tung vào người anh ta rồi còn cắn anh ta, nhưng anh ta lại không hề chuyển động! Hành lang tụ tập không ít người, ồn ào không dứt. Có người đàn ông thấy thế cũng xông tới, ngăn cản anh ta.

“Bảo bối! Bảo bối!” Anh ta chỉ nhìn tôi, ánh mắt vẫn rực cháy như trước.

“Anh buông ra! Anh là đồ điên!” Tôi đau đến mức khóc thành tiếng, “Anh hại tôi, hại còn chưa đủ sao? Tôi đã bị anh phá hủy một lần, anh còn muốn hủy hoại tôi một lần sao hả?”

Tôi từng có được hạnh phúc dễ như trở bàn tay, nhưng rồi nó lại rời khỏi tay tôi dễ dàng như vậy và trở thành một nỗi đau suốt ngày, suốt đêm!

“Anh hai! Anh làm cái gì!” Một tiếng gào hét thật lớn chợt dội vào tai mọi người, ngay sau đó, là một trận ho khan dồn dập.

“Mạc Thành! Sao anh có thể tháo ống truyền dịch ra cơ chứ? Anh không thể xuống giường được!” Giọng nói của Triệu Tịnh vừa bất lực, lại vừa như khóc.

Tôi bỗng nhiên muốn cười, Hứa Mạc Thành, thì ra anh vẫn luôn cố chấp như vậy. Anh chẳng biết thương cho người khác gì cả! Lúc tôi ở bên anh, anh cũng chưa bao giờ nhường tôi khi chơi bóng rổ cả.

Trường Chí đang ôm tôi thì bỗng dừng bước. Bỗng có vài người đàn ông cao to đến kéo tôi ra khỏi anh ta và bảo vệ tôi. Còn Tiểu Trư thì gọi 110: “Alo! Ở nơi này đang có người quấy rối người khác..”

“Dừng!” Vẻ mặt cha mẹ anh ta trở nên tuyệt vọng, sợ hãi nhìn Tiểu Trư đang nổi giận đùng đùng.

“Tiểu Trư..” Tôi nhẹ giọng nói, “Dừng gọi.”

“Nhưng mà Ảnh Tử, tên này..”

Tiểu Trư chợt im bặt, bởi vì ở phía trước, mọi người đều đang chú ý tới một bóng người đang dựa vào vách tường chậm chậm bước tới.

Hứa Mạc Thành đang yếu ớt tựa vào vách tường, băng gạc ở ngực đã bị bong ra và miệng vết thương thì đang chảy máu, giống như một đóa hoa nở rộ trên người anh.

“Mạc Thành, anh làm ơn mau trở về nằm đi!” Bên cạnh anh là tiếng nức nở cầu xin của Triệu Tịnh.

“Anh hai.. Anh đang làm gì vậy?..” Hứa Mạc Thành đau lòng nhìn chằm chằm Trường Chí.

Nhưng mà Trường Chí không hề nghe thấy lời nói của anh, anh ta chỉ nhìn tôi, lẩm bẩm nói: “Bảo bối, chúng ta lại đến một lần được không? Anh rất thích thân thể của em .. Anh mong em năm năm rồi .. Mỗi ngày anh đều chờ em trước cửa.”

“Câm mồm!” Tôi tuyệt vọng nhìn về phía Hứa Mạc Thành, quả nhiên tôi thấy vẻ mặt anh tái nhợt đi. Trên mặt anh đầu tiên là thoáng hiện vẻ nghi hoặc, sau đó là khó có thể tin, tiếp theo là phẫn nộ và cuối cùng chính là.. hối hận..

“Là anh ta sao?” Hứa Mạc Thành chỉ nhìn tôi, giọng nói bình tĩnh ấy khi lọt vào tai tôi lại khiến tôi rối bời.

Mọi người ở đây, từ Tiểu Trư, Triệu Tịnh, cha mẹ anh, bác sĩ đến bệnh nhân đều chứng kiến một màn khó hiểu.

Tôi cười ảm đạm: “Điều đó đã không còn quan trọng nữa rồi..”

“Không!” Nước mắt cuối cùng cũng trào lên trong đôi mắt của Hứa Mạc Thành. Trên khuôn mặt anh tuần của anh chỉ còn nỗi tuyệt vọng sâu thẳm.

Tôi dứt khoát quay đầu, nhanh chóng rời đi.

“Đừng đi mà!” Hứa Mạc Thành chợt hét lên, rồi ngay sau đó, tôi nghe thấy tiếng của vật nặng rơi xuống. Tôi ngạc nhiên quay đầu lại, chỉ thấy anh ấy nặng nề ngã xuống đất .

9. Chương 9: Chương 9 (1)

Đã bao lâu nay tôi và anh không ở riêng một chỗ với nhau rồi nhỉ?

Tôi nhìn bản thân bị anh siết chặt trong vòng tay. Anh vẫn luôn cố chấp như vậy. Anh cũng không hề để ý tới sự tức giận của Triệu Tịnh Tịnh hay tôi đã sắp đính hôn, vì vậy trước lúc hôn mê, khi anh giữ lấy tôi, anh không hề buông tôi ra nữa...

Hãy nhìn kĩ anh ấy đi, có lẽ đây là lần cuối cùng rồi. Sau đó, tôi sẽ lập tức... kết hôn...

“Đã ba năm rồi. . . anh không nhìn em thật kĩ.” Giọng của anh vừa khàn khàn vừa dịu dàng.

Anh tỉnh rồi! Tôi ngẩng đầu lên, đối diện với ánh mắt của anh—— nước mắt tôi lại tràn đầy trong mắt.

“Tiểu Ảnh, xin lỗi, anh thật sự xin lỗi em!” Đôi mắt của anh sớm mờ trong nước mắt. Anh thật đáng chết! Thật đáng chết! Em một mình xóa bỏ đứa bé đó, vậy mà anh lại không ở bên em. Em khổ sở một mình như thế, vậy mà anh lại ở bên cạnh một người phụ nữ khác. . .” .

“Mạc Thành. . .” Nước mắt tôi trào mi, “Đã qua rồi. . .” .

“Vì sao em không nói cho anh biết?” Anh hỏi hận không thôi, “Nếu em nói cho anh biết, làm sao anh có thể để em rời khỏi anh được? Làm sao anh có thể nghĩ rằng em đã yêu người khác?” .

“Nói cho anh ư? Để anh đưa anh trai của mình vào tù sao? Nếu ba mẹ em biết, sẽ không bỏ qua cho nhà anh đâu.” Cha mẹ tôi, Phó thị trưởng và trưởng cục dân chính, sẽ không bỏ qua bọn họ.

“Tiểu Ảnh!” Anh ôm lấy cổ tôi, dường như anh muốn tôi hòa vào trong thân thể, “Anh vẫn luôn yêu em! Vẫn luôn yêu em mà!”

“Mạc Thành. . .” .

Cho tới hiện nay, tôi chưa từng nghĩ tới mình còn có cơ hội ở bên anh gần như vậy hay còn có cơ hội, ở trong lòng anh.

Những bi thương khó quên khiến cho tâm đau đến tận xương tủy chợt bùng nổ ngay tại khoảnh khắc này.

“Em cũng yêu anh! Mạc Thành! Em không thể quên đi anh được! Cho dù thế nào em cũng không thể quên đi anh được!” .

Hô hấp của anh dần dần bình tĩnh trở lại.

Từ trong lòng anh, tôi nhẹ nhàng ngẩng đầu lên, thì ra anh lại mê man đi rồi. Nhưng khóe mắt anh vẫn còn đọng lại nước mắt, còn miệng anh lại lộ ra nụ cười.

Trong lúc nhất thời, tôi trở nên ngây ngẩn. Tôi ngơ ngác, chăm chú nhìn gương mặt say ngủ của anh suốt nửa ngày và không biết bao lâu sau đó, tôi mới đứng dậy, xoay người lại.

Cảnh Dương đang đứng thẳng tắp nơi cánh cửa, không một tiếng động. Trên mặt, là như băng tuyết đông lại lộ vẻ sầu thảm biểu tình.

“Ảnh Ảnh. . .” Giọng nói của anh hơi nghẹn ngào, “Trở về với anh, được không?” .

Lúc này tôi mới nhớ tới, khi nãy anh đã gọi điện thoại đến, anh đã tìm tôi đến phát điên rồi.

“Em. . .” .

“Đừng đi.” Tay của tôi bị người trên giường nắm chặt lại. Mạc Thành tỉnh, giọng nói của anh như khẩn cầu lại như hoảng sợ, “Đừng đi. . .”

“Cậu! Nếu không phải thấy cậu đang nằm trên giường bệnh, tôi nhất định sẽ đánh chết cậu!” Một Cảnh Dương luôn luôn tao nhã, phép tắc vậy mà sắc mặt lại thay đổi. Anh ấy xanh mặt, tiến đến kéo tôi...

“Tiểu Ảnh!” Mạc Thành chỉ nhìn tôi, trong mắt anh cũng chỉ có tôi, “Chúng ta nhất định phải luôn bên nhau!”

Tôi gương cười, đúng vậy. Có những người không thể yêu được những người khác. Anh chính là bùa mê của tôi, mà tôi cũng là của anh.

Kéo Cảnh Dương ra khỏi cửa, tôi hít sâu một hơi, nói: “Em không làm được, Cảnh Dương.”

“Nước chảy khó ngừng, Cảnh Dương, em đã cố gắng hết sức rồi. Thật sự xin lỗi, xin lỗi anh.”

“Em điên rồi!” Cảnh Dương mạnh mẽ siết tôi vào lồng ngực, “Anh cũng điên rồi! Ảnh Ảnh, từ đêm mưa anh đón em ba năm trước, đưa em về nhà, anh đã bắt đầu điên rồi.”

10. Chương 10

Bầu trời Thụy Điển lạnh như băng và xanh thẳm.

Tôi đứng dưới ánh nắng rực rỡ, vuốt ve tượng đá cẩm thạch trắng lạnh như băng giữa quảng trường.

Thành phố Bắc Âu nhỏ bé luôn yên tĩnh và bình an như thế...

Từ phía sau, một đôi tay vững chắc lặng lẽ vây lấy tôi, hơi thở ấm áp vờn trên hõm vai tôi: “Cuối cùng em cũng về bên anh!”

Tôi chậm rãi quay đầu lại, nhìn gương mặt tôi đã luôn nhưng nhớ muôn vàn lần trong giấc mộng: “Mạc Thành, có phải chúng ta rất ích kỷ không?” Cảnh Dương, Triệu Tịnh Tịnh, rồi cả Tiểu Trư và cha mẹ hai bên. . . Chỉ có hai chúng tôi ích kỷ tới nơi này.

Có điều, Hứa Mạc Thành mới là người duy nhất tôi không thể quên được. Nếu không vì sự xuất hiện đột ngột của anh trai anh, có lẽ cả đời này, tôi chỉ ghi nhớ mình anh thôi.

“Tiểu Ảnh.” Mạc Thành nhìn tôi chăm chú, trong giọng nói đôn đầu nặng nề, “Nếu như không có em, anh cũng sẽ không ở bên Triệu Tịnh Tịnh. Vào buổi tối gặp mặt một năm trước, anh đã chia tay với cô ấy rồi. Là cô ấy muốn ở bên anh.”

“Nhưng Cảnh Dương, anh ấy. . .” Trong lòng tôi đau xót, ở chung ba năm, nói không động lòng là giả. Nhất là buổi tối đầu tiên gặp Cảnh Dương, khi đó tôi say rượu nên được anh đưa về nhà. Anh lại còn chăm sóc tôi thật lòng. . . Người đàn ông tốt như vậy...

“Em không được nhớ đến anh ta!” Mạc Thành hơi tức giận, nâng mặt tôi lên, “Em còn không hiểu vì sao Cảnh Dương nguyện ý để em đi ư? Không phải chúng ta đều nói là không thể xa rời nhau sao? Cho dù có ích kỷ một chút thì sao nào, so với sống không bằng chết, sống mà đêm đêm âu lo, anh tình nguyện phải xin lỗi người khác, còn hơn phải rời xa em!”

Sống không bằng chết, đêm đêm âu lo. . .

Trong ba năm đó, tuy cuộc sống không giống nhau, nhưng chúng tôi có cùng một nỗi đau...

Tôi đứng giữa chốn Bắc Âu nhỏ bé, khóc trong lòng người tôi yêu nhất.

Cả đời này, chúng tôi sẽ không phải rời xa nhau, sẽ không phải quên nhau đi cho đến lúc chết rồi theo vòng tuần hoàn tái sinh.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-la-ngoai-le>